

Tottelematon Ilkka

Oli kerran pieni koulupoika nimeltä Ilkka. Hän oli oikein kiltti poika, aina vanhemmilleen mieliksi, söi lautasensa tyhjäksi, lihoi kiitettävästi ja voi kaikin puolin hyvin.

Mutta yksi asia Ilkalta ei koskaan onnistunut. Hän oli koko ikänsä halunnut päästä sirkustaiteilijaksi. Hän oli kuullut ammoisista ajoista, jolloin monikin hänen esi-isistään oli ollut sirkustaiteilijana, ja pojankin mieli paloi samalle alalle. Hän itse tunsikin, että hänellä oli kykyjä ja niitä tarvittaisiin sirkuksessa. Monen monituista kertaa hän oli käynyt sirkuksen porteilla koluttelemassa, mutta koskaan häntä ei ollut hyväksytty.

Lopulta sirkuksen kasööri Ahti alkoi säälillä Ilkka-poikaa.

—Kyllähän minä voisin sinut päästääkin, mutta sirkustirehtööri Kalevi on julma mies. Ei se sinua huoli hommiin, ellet opetele jotain temppeä niin hyvin kuin mahdollista. Ja nuo liperit ja kypärä eivät sovi sirkukseen. Ja kiltti pitää olla, muista se.

—Sitäks se oli, ajatteli Ilkka ja päätti ryhtyä opettelemaan temppeja. Päivät pääsytysten hän harjoitteli tassun antamista ja hännän heiluttamista. Se oli vaikeaa, kun ei ollut tassuja eikä häntää, mutta sisulla poika puuhasta selvisi.

Bravuurinumerokseen hän kuitenkin opetteli jotakin aivan erikoista: YYA-sopimuksen ulkoa etu- ja takaperin kannesta kanteen. Hän harjoitteli sitä peilin edessä niin kauan kuin jaksosi, ja osasi sen lopulta kuin vettä valaen, vieläpä puoleltoista voltilla eteen kerien.

Lopulta koitti suuri päivä, jolloin Ahti-kasööri oli järjestänyt Ilkalle koe-esiintymisen. Sirkuksen siamilaiset nuorallatanssijakaksoset Jouko ja Taisto olivat sattumoisin edellisenä päivänä tipahtaneet vaijerin eri puolille ja haljenneet siamilaisiksi yksöiksi. Ilkan mahdollisuudet päästä korvikkeeksi näyttivät siis hyviltä, varsinkin kun uutta ohjelmistoa oltiin juuri kokoomassa.

Lähtiessään Ilkka pukeutui parhaaseen liituraitapukuunsa, pisti silinterihatun vähän kallelleen, niinkuin oli nähnyt sirkus-

tirehtöörinkin tekevän, pyyhki hilseet olkapäiltään ja kertasi vielä kerran ohjelmanumeronsa.

Sirkustirehtööri Kalevi ja kasööri Ahti olivat parhaillaan laskemassa edellisen päivän kassaa. Tuntuivat olevan kovin huolissaan, kun noin päätään puistelivat. "...heikkoa aikaa", Ilkka kuuli sirkustirehtöörin sanovan. Ja kasööri myötäili: "Se on tämä lama ja kaikkea."

Ilkka arveli, että tekisi hyvän vaikutuksen, jos hänkin ottaisi osaa murheisiin.

— On tainnut olla vähän heikkoa aikaa, tämä lama ja kaikkea? hän kysyä töksäytti väliin.

Mutta siinäpä se virhe tulikin. Sirkustirehtööri ja kassanhoitaja tuijottivat Ilkka-rukkaa silmät ymmyrkäisinä.

—Mikä mikä mikä mies se tämmönen on, kun tulee kysymään kesken kaiken, tässähän menee laskut sekaisin, raivosi sirkustirehtööri Kalevi vihaiseina.

—Ai ai, poika, nyt teit virheen. Sinä olit tuhma ja tottelematon. Yritit liikaa. Et sinä pääse sirkukseen, valisti kasöörikin. —Etkös sinä pöliskö tiedä, että sirkustirehtööriä ei saa puhutella ilman lupaa eikä varsinkaan keskeyttää. Menepäs ulos siitä, hus.

Niin jäi Ilkka-paran suuri haave toteutumatta tälläkin kerralla. Hän oli mokannut heti kättelyssä, ei ollut edes päässyt näyttämään bravuurinumeroaan. Ensi-illan koittaessa hän is-